

Дмитро Чижик: НА БАТЬКІВЩИНІ ВІДПОЧИВАЮ ДУШЕЮ

Сьогоднішній гість нашої рубрики - федеральний суддя Російської федерації у почесній відставці, підполковник юстиції в запасі Дмитро Стасійович Чижик. Він - уродженець села Храпин, але омріяна професія військового судді повела колись далекими шляхами до казахського Кустаная, призупинилась на мить у Новосибірську й, зрештою, прописала в одному з п'яти найбільш північних міст світу - Норильську.

Як би не складались обставини в житті, та обов'язково, раз у рік Дмитро приїздить у село свого дитинства. Рідні вітоки, бодай в думках, не відлускають від себе, чітко тримають в пам'яті наймиліші серцю спогади. Він не борониться від них. Збирається у ці поїздки, як на жадане свято. Тут, на батьківщині, у загартованого військового службою і суворим кліматом Крайньої Півночі поліщука, відпочиває душа. Тут місце, де вона раює. Шкода, що життя відводить на те так мало часу. Кожен раз щось не встигається. Отак і розмова із земляками на шпальтах районки. До неї Дмитро готувався чи не півтора року.

Нарешті, такі сидимо в редакційному кабінеті, у тісенькому колі: пан колишній військовий суддя, його дружина Алла і ваша покірна служниця. У спогадах - зоряні роки юності, які припали в нас на одну пору, спалах перших почуттів, початок шляху в самостійне життя.

Харківської області, служба в армії. З 1982 року Дмитро - студент військово-юридичного факультету Московського військового інституту. Його студентські роки були багатими на суспільно-політичні події. Тричі довелось стояти на стражі правопорядку в Александрійському саду, неподалік Кремлівської стіни, під час похорон генсеків - Брежнєва, Черненко, Андропова. Був учасником урочистого концерту в Кремлівському палаці з'їзді до 40-річчя Великої Перемоги. На сцені палацу познайомився з багатьма зірками радянської естради, адже студенти інституту були задіяні у масовках. Курсанти виступали в ролі солдатів Великої Вітчизняної.

У 1987 році, після закінчення інституту, у званні лейтенанта юстиції, отримав призначення на посаду судді воєнного трибуналу Курстанайського військового гарнізону (Казахстан). Гадав, що узріє там сипучі бархани, каравани верблюдів. Натомість, побачив місто евро-

Тим часом, з управління військових судів у Москві йому надійшла пропозиція: підвищення по службі і призначення на посаду військового судді Сибірського округу. Тож родина Чижиків вирушила на місце проживання до Новосибірська. Нові враження, новий досвід. Розгляд, особливо тяжких справ, які "тягли" навіть на вищу міру покарання. Через два з половиною роки указом президента Російської Федерації Бориса Єльцина Дмитро Стасійович Чижик був призначений головою військового суду гарнізону в Норильську. В цьому місті він прожив понад шістнадцять років. Це навіть більше, ніж у селі свого дитинства. Звикся до не легкого північного клімату, полярних днів і ночей, морозу до мінус 50. Коли на термометрі було мінус 35 - раділи, мов діти. У Норильську це - погода для прогулянки. На вулиці виходили навіть матусі з немовлятами. Проте, чи й не кожна родина цього міста мріяла про те, що рано чи пізно перебереться жити на материк. Цими помислами жив і Дмитро зі своїм сімейством.

23 роки життя на військовій службі. Він обрав нелегку професію: в певній мірі, вершити долі людей.

жимость". Був головним земельним інспектором міста Норильськ. У своєму арсеналі маю трохи нагород: військові медалі "За віслогу років" (10, 15, 20 років військової служби) і, особливо дорого для мене - медалі "Заслужений професор Сучасної гуманітарної академії" (хоча ніяких наукових звань і ступенів не маю) та "За викладацьку діяльність". Загалом, рахую, що жив і живу цікавим, насиченим життям. Маємо з дружиною двоє дітей. Донька Наталя закінчила податкову академію у Москві й паралельно закінчує навчання в інституті корпоративного менеджменту. Каже, що юриспруденція не для неї, більш тяжіє до творчої роботи. Сину Альоші незабаром шість років. Рахую, що найперший наш зараз обов'язок - вкласти в дитину якомога більшо-

Дмитро зі своїм сімейством.

23 роки життя на військовій службі. Він обрав нелегку професію: в певній мірі, вершити долі людей. Виносити вирок – справа не легка.

Коли ти знаєш, що чиниш по закону й по совісті – страху при цьому не відчуваєш, – розповідає Дмитро. – Мені довелось розглядати різні справи: кримінальні, цивільні. Їх об'єднувало одне: вони стосувались військових людей. Розглядалися справи, за які статтю передбачалась навіть і вища міра покарання. На щастя, на такий вирок вони не "потягли". Не виголошував я вироків і про пожиттєвий термін. То, мабуть, не випадково. Тепер не краюсь думками, що надто тяжко карав людей.

Свою військову службу я поєднував з викладацькою діяльністю на юрфаці у Норильській філії Сучасної гуманітарної академії. Викладав римське право, цивільне право, криміналістику, процес, історію політичних і правових вчень. Мені надзвичайно імпонувало це заняття. У 2003 році військовий суд у Норильську перестав існувати. Був прийнятий федеральний закон про скасування цього суду і про організацію військового суду в Чечні. Мені пропонували його очолити. Від цієї пропозиції я відмовився, бо рахував і рахую, що в цій республіці повинні управляти чеченці. Тож пішов у відставку. А вже на той час мав вислугу 30 років. На Крайній Півночі рік іде за два. З радістю прийняв пропозицію стати заступником директора філії Сучасної гуманітарної академії. У моїй трудовій біографії є і державна служба у федеральному агентстві по землеустрою. Два роки очолював посаду керівника міжрайонного відділу Красноярського управління федерального агентства "Роснедв-

творчої роботи. Сину Альоші незабаром шість років. Рахую, що найперший наш зараз обов'язок – вкласти в дитину якомога більше душі, бо потім цього не компенсуєш ніякими грошима. Шкода, що за суєтністю життя ми мало приділяємо уваги нашим сім'ям, дітям. Я планував навчання в аспірантурі, роботу над науковими працями. Й раптом зрозумів, що все уже написано. Розумнішою книгою, ніж Біблія – немає. По ній і потрібно жити. Останні 5 років сім'я мешкає у Москві. Я – досі норильчанин. Весь час у роз'їздах: Москва-Норильськ Лише два роки тому полишив викладацьку діяльність. Час від часу допомагаю друзям і знайомим своїми правовими знаннями. Проте, права на приватну практику в галузі юриспруденції не маю, адже держава платить мені пенсію. Москва – місто хороших можливостей для бізнесу, заробітку грошей. Але життя в мегаполісі втомлює. Ми з радисткою приїздимо на Полісся, відпочиваємо тут душею. Не знаю, чи розуміють мої земляки, наскільки прекрасне тут зараз життя, скільки чудових можливостей відкрито перед ними. Землі – вволю, податків – ніяких, волі – скільки хочеш. Це потрібно лиш оцінити. Це той комунізм, який нам колись обіцяли. Я дивуюсь нашій ментальності і силі моїх земляків. Вони продають свою працю задоволюючи себе на закордонних заробітках й, при цьому, на теренах, де практично не має промисловості, занедбане сільське господарство, умудряються так прекасно жити. Це – дивина! Уклін їм за терпіння. Я вірю, що життя тут буде ще кращим.

Галина ГАВРИЛОВИЧ

пейського типу і познайомився з багатьма своїми співвітчизниками, тими, хто в недалекому минулому піднімав цілину. Через рік Дмитро мав відпустку. На цей раз шлях його проліг не до Храпина, а в Магаданську область, куди, після закінчення технікуму зв'язку, закинула доля Аллу. Вона працювала в аеропорту, забезпечувала зв'язок з літаками. Там прийняли рішення одружитись і вже разом вирушили гуляти весілля на Україну. В Кустанаї Дмитро пробув 5 років. У 1992 році закінчив термін його повноважень. Це був період становлення незалежних держав, які входили раніше до складу Радянського Союзу. Родина мріяла про повернення на Батьківщину. У пошуках роботи, Дмитро побував у військових судах Рівного, Луцька, Хмельницького, Львова. Пройшов навіть кваліфікайну комісію, в надії працювати за професією на Україні. Допоки в столиці вирішувалось питання, в який спосіб будуть призначатись судді, чи може їх обиратимуть – спливав час. Дмитро катувався у невідомості.

Роки, мов птиці, пролетіли швидко. Та полишився слід, здобутки, досвід, визнання. І нема жалю за тим, що уже відбуло. Шкодувати за чимось услід – не варто.

За плечима – половина життя. Й прожита вона не марно. Серед найголовніших здобутків: не кар'єра і статок – сім'я, – щиро повідує Дмитро. – Куди приємніше згадувати про знайомство з Аллою, ніж про судові процеси, виголошені вироків. Ми зросли в сусідніх селах. Алла – однокласниця моєї сестри Нелі. Та познайомились ми уже під час студентських канікул, біля кутиньського клубу. Збірались на танці, а їх, в зв'язку з антиалкогольною компанією, тоді саме відмінили. Тож, замість сільської дискотеки, мали спілкування в колі друзів. А потім було наше перше побачення. З тих пір, вважаєте, наші долі нероздільні.

Цій події передувало навчання у Чернігівському юридичному технікумі, робота інспектора по призначенню пенсій в місті Лозова,